

MARK
GREANEY

SIVÝ MUŽ

JE TO DOBRÝ ČLOVEK
A EŠTE LEPŠÍ ZABIJAK

Ljndeni

Sivý muž

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Mark Greaney

Sivý muž – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

SIVÝ MUŽ

MARK GREANEY

SIVÝ MUŽ

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

Mark Greaney: The Grey Man
Copyright © 2009 by Mark Strode Greaney
Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024
Translation © Vladislav Gális, 2024
Cover design © Tereza Králová, 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie
sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom
bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3972-6
ISBN e-knihy 978-80-566-4003-6 (1. zverejnenie, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-566-4004-3 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-566-4002-9 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

*Venujem Edwardovi F. Greaneymu Jr.
a Kathleen Cleghornovej Greaneyovej.*

Mama a ocko, obaja mi chýbate.

POĎAKOVANIE

Rád by som poďakoval Jamesovi Yeagerovi a úžasnému káдру trénerov z Tactical Response Inc. v Camdene v štáte Tennessee za to, že mi poskytli najnovšie informácie o puškách, pištoliach, rýchlych lekárskech zásahoch a tímovej taktike, a najmä za to, že boli natoľko slušní, že keď ma zapálili, tak ma aj zahasili. Nech vám Boh žehná – Amerika je bezpečnejším miestom vďaka tomu, čo robíte vy a vaši študenti. Nešetríte ma!

Veľká vďaka patrí aj Jamesovi Rollinsovi, Devinovi Greaneymu, Karen Ottovej Mayerovej, Johnovi a Carrie Echolsovcom, Mikovi Cowanovi, Gregovi Jonesovi, April Adamsovej, Nichole Greerovej-Robertsovej, Stephanie a Abbie Stovallovým a Jenny Kraftovej. Spisovatelia si cenia čitateľov a ja si cením vás všetkých.

Moja hlboká a večná vďaka patrí aj môjmu agentovi Scottovi Millerovi z Trident Media Group a môjmu editorovi Tomovi Colganovi z Berkeley. Bolo to super, chalani. Čo keby sme si to niekedy zopakovali?

PROLÓG

Pozornosť zakrvaveného šoféra za volantom Land Rovera upútal záblesk svetla na vzdialenej rannej oblohe. Polarizačné slnečné okuliare Oakley mu chránili oči pred páliacimi slnečnými lúčmi, no aj tak žmúril cez ligotajúce sa predné sklo a pokúšal sa identifikovať horiaci stroj, ktorý sa teraz točil a rútil k zemi a zanechával za sebou chvost čierneho dymu.

Bol to vrtuľník, veľký armádny Chinook, a hoci jeho posádka musela práve prežívať strašné chvíle, šofér Land Rovera si tlmene vydýchol. Poňho mal prísť vrtuľník KA-32T ruskej výroby s posádkou poľských žoldnierov a priletieť cez hranicu z Turecka. Šoféra netešil zničený Chinook, ale dával mu prednosť pred zničeným KA-32T.

Díval sa, ako sa vrtuľník pri páde neovládateľne krúti a modrú oblohu priamo pred ním špiní horiacim palivom.

Obrátil Land Rover prudko doprava a zrýchlil smerom na východ. Potreboval sa odtiaľto dostať čo naďalej a čo najrýchlejšie.

Hoci by veľmi rád niečo spravil pre Američanov na palube Chinooka, vedel, že ich osud nemá šancu ovplyvniť.

A navyše mal vlastné problémy. Päť hodín sa hnal po rovinách západného Iraku, unikal pred špinavou robotou, ktorú po sebe zanechal, a teraz sa nachádzal ani nie dvadsať minút od miesta a času exfiltrácie. Zostrelený vrtuľník znamenal, že o pár minút to tu bude prelezené ozbrojencami, ktorí budú zneucťovať mŕtvolu, strieľať útočnými puškami do vzduchu a poskakovať ako idioti.

Takúto oslavu si zakrvavený šofér rád nechá ujsť a ešte radšej sa vyhne tomu, aby sa na nej stal hlavným chodom.

Chinook klesal po jeho ľavej strane a zmizol v diaľke za hneďým hrebeňom.

Šofér uprel oči na cestu pred sebou. Nie je to môj problém, povedal si. Nebol vycvičený na pátranie a záchranu, nebol vycvičený na poskytovanie zdravotnej pomoci a určite nebol vycvičený na vyjednávanie o rukojemníkov.

Bol vycvičený na zabíjanie. Zabíjal za hranicou v Sýrii a teraz bolo načas vypadnúť zo zóny smrti.

Rover fičal cez opar a prach rýchlosťou vyše sto kilometrov za hodinu a šofér začal viesť dialóg sám so sebou. Jeho vnútorný hlas sa chcel zvrtnúť, uháňať na miesto pádu vrtuľníka a hľadať tých, čo prežili. No jeho vonkajší hlas bol pragmatickejší.

„Padaj preč, Gentry, len ty pekne padaj preč. Tí chalani sú v riti. S tým nič nespravíš.“

Gentryho nahlas vyslovené slová boli rozumné, ale jeho vnútorný hlas odmietal stíchnuť.

JEDEN

Prví ozbrojenci, ktorí dorazili na miesto pádu vrtuľníka, neboli z al-Káidy a nemali nič spoločné s jeho zostrelením. Boli to štyria miestni chlapci so starými kalašnikovmi s drevenou pažbou, ktorí hliadkovali sto metrov od miesta, kde vrtuľník dopadol na mestskú ulicu. Chlapci sa pretlačili cez rastúci húf divákov, predavačov a dečiek z ulice, čo sa pred chvíľou vrhli do úkrytu, keď sa medzi nich zrútil vrtuľník s dvoma rotormi, aj pomedzi taxikárov, ktorí zišli z cesty, aby sa vyhli americkému stroju. Štyria mladí ozbrojenci sa približovali k vrtuľníku opatrne, ale bez štipky taktických zručností. Keď horúci vzduch preľal výstrel z pištole, všetci sa skryli, kde mohli. Po krátkom váhaní vystrčili hlavy, namierili a vyprázdнили zásobníky štekajúcich a kopajúcich kalašnikovov do pokrúteného stroja.

Spod vraku vyliezol muž v obhorenej uniforme americkej armády a schytil zo dvadsať rán zo zbraní štyroch chlapcov. Vojak sa prestal mykať, len čo mu pás guliek prešiel po krku.

Chlapcov posmelil adrenalín z toho, že zabili človeka pred davom kričiacich civilistov, vyšli z úkrytov a priblížili sa k vraku. Znovu nabili pušky, zdvihli ich a namierili na horiace telá posádky v kokpite. No skôr než stihli spustiť paľbu, zozadu dofrčali tri vozidlá: pikapy plné ozbrojených neznámych Arabov.

Al-Káida.

Miestni chalani sa múdro stiahli k civilistom a spustili volanie na Božiu slávu, zatiaľ čo maskovaní muži povyskakovali z pikapov na cestu okolo vraku.

Dochrámané mŕtvoly ďalších dvoch vojakov vypadli zo zadnej časti vrtuľníka a toto boli prvé zábery z miesta pádu, ktoré zachytil trojčlenný štáb televíznej stanice al-Džazíra, ktorý zoskočil z tretieho pikapu.

Gentry zhruba vyše kilometra odtiaľ zbehol z cesty, zamieril do suchého koryta a zašiel s Land Roverom čo najhlbšie do vysokej hnedej trstiny. Vystúpil z auta a prebehol dozadu ku kufru, nasadil si ruksak a do ruky vzal dlhý kufrik farby ťavej srsti.

Keď odchádzal od auta, prvýkrát si na voľnom miestnom oblečení všimol zasychajúcu krv. Krv nepatrila jemu, ale neobklopovala ju žiadna záhada.

Vedel, komu patrí.

O tridsať sekúnd sa vydriapal na nízky hrebeň pri suchom koryte a plazil sa ďalej čo najrýchlejšie, pred sebou tlačil kufrik. Keď si už pripadal dostatočne neviditeľný v piesku a trstine, vytiahol z ruksaku ďalekohľad, priložil si ho k očiam a zaostril na oblak čierneho dymu, ktorý sa dvíhal v diaľke.

Napol vytrénované svaly.

Chinook sa zrútil na ulici v meste Baadž a okolo vraku sa už zhrčil dav. Ďalekohľad nebol dostatočne silný, aby Gentrymu po-

skytoval veľa detailov, a tak sa prevalil na bok a otvoril kufrík farby ťavej srsti.

Vnútri bol Barrett M107, ostreľovačská puška, ktorej náboje boli veľké ako polovica pivnej fľaše a ťažké strely opúšťali ústie hlavne rýchlosťou takmer deviatich ihrísk amerického futbalu za sekundu.

Gentry pušku nenabil, len ju namieril na miesto pádu vrtuľníka, aby využil silný puškohľad. Vďaka 16-násobnému zväčšeniu videl oheň, pikapy, neozbrojených civilistov aj ozbrojencov.

Niektorí boli bez masiek. Miestni gangstri.

Ďalší mali čierne masky alebo si tváre zakrývali obmotanými šatkami keffijami. To bude kontingent al-Káidy. Cudzie svine. Prišli sem zabíjať Američanov a ich spolupracovníkov a využiť nestabilitu v regióne.

Do vzduchu sa zdvihol záblesk kovu a švihol nadol. Šablňa sekajúca do postavy na zemi. Gentry ani cez silný ostreľovačský puškohľad nedokázal určiť, či bol ležiaci muž mŕtvy, keď ho zasiahla čepeľ.

Gentry zaťal zuby. Nebol americký vojak, teraz ani predtým. Ale bol Američan. A hoci voči americkej armáde nemal žiadnu zodpovednosť ani s ňou nebol v žiadnom vzťahu, celé roky vídal v televízii podobné masakre ako ten, ktorý sa práve odohrával pred ním. Bolo mu z toho zle a zároveň ho to nahnevalo až na samu hranicu jeho značného sebaovládania.

Muži okolo vrtuľníka sa začali vlniť ako jeden. V žiare z horúčavy, čo sa rinula z vyprahnutej zeme medzi jeho pozorovacím stanoviskom a miestom pádu, mu chvíľku trvalo, kým pochopil, čo sa deje, no potom spoznal prejav škodoradostných emócií od mäsiarov okolo zostrelého vrtuľníka.

Tie svine tancovali nad mŕtvolami.

Gentry uvoľnil prst od lúčika mohutného Barrettu a končekom prsta pohladkal hladkú spúšť. Laserový zameriavač mu oznámil

vzdialenosť, medzi ním a morbidnou diskotékou povievala vo vetre skupinka stanov a podľa toho odhadol odchýlku strely vo vetre.

No vedel, že nesmie vystreliť. Keby odistil zbraň a stlačil spúšť, zabil by pár idiotov, to áno, ale keby sa rozhlásilo, že na okolí je ostreľovač, išiel by po ňom každý dospelý chlap so zbraňou a mobilom, kým by sa dostal do okruhu desiatich kilometrov od miesta vyzdvihnutia. Gentryho exfiltráciu by odvolali a musel by sa zo zóny smrti dostať na vlastnú päť.

Nie, povedal si Gentry. Malá odplata by bola na mieste, ale spustila by väčší chaos, na aký je momentálne pripravený.

Gentry nebol hazardér. Bol nájomný zabijak, likvidátor, poskytovateľ služby. Dokázal by odpraviť päť či šesť týchto idiotov rovnako rýchlo, ako si dokáže zaviazať baganče, ale vedel, že takáto pomsta by ho vyšla príliš drahá.

Vyplul pred seba zmes slín a piesku, obrátil sa a vložil mohutný Barrett naspäť do kufríka.

Televízny štáb z al-Džazíry prepašovali pred týždňom cez hranicu zo Sýrie s jediným cieľom, aby zaznamenal víťazstvá al-Káidy v severnom Iraku. Kameraman, zvukár a reportér, ktorý bol zároveň producentom, sa pohybovali po al-káidskej trase, spali v al-káidskych skrýšach spolu s al-káidskou bunkou a nafilmovali odpálenie riadenej strely, zasiahnutie vrtuľníka Chinook aj výslednú ohnivú guľu na oblohe.

Teraz nakrúcali rituálne štátie mŕtveho amerického vojaka. Muža v strednom veku, ktorý mal na nepriestrelnej veste rukou vypísaný štítok „Phillips – Národná garda Mississippi“. Nikto z televízneho štábu neovládal angličtinu, ale všetci sa zhodli, že práve nahrali zničenie elitného príslušníka CIA.

Tradičné ospevovanie Alaha sa začalo tancom bojovníkov a strelbou do vzduchu. Hoci bunku al-Káidy tvorilo len šesťnásť mužov, pred dymiacim vrakom vrtuľníka na ulici teraz tancovalo vyše tridsať ozbrojencov. Kameraman zaostřil na muchtára, miestneho náčelníka, ktorý tancoval uprostred osláv. Zbral ho pred vrakom, jeho biela dišdaša úžasne kontrastovala s čiernym dymom, ktorý sa kúdlil za ním. Muchtár poskakoval na jednej nohe nad statým Američanom, v pravej ruke držal zakrvavenú šabľu šimitár.

Bol to dokonalý záber. Kameraman sa usmial a zo všetkých síl sa usiloval správať profesionálne, nehýbať sa do rytmu tanca na oslavu Alahovho majestátu, o ktorom vydávala svedectvo jeho kamera.

Muchtár vykrikoval spolu s ostatnými. „Alláhu akbar!“ Boh je väčší! Poskakoval v eufórii spolu s maskovanými cudzincami a z hustej brady vyceril zubatý úsmev pri pohľade na spálený a zakrvavený kus amerického mäsa, ktorý ležal pod ním na ulici.

Aj štáb z al-Džazíry extaticky vykrikoval. A kameraman nakrúcal pevnou rukou.

Bol to profil – jeho objekt zostal v strede, kamera sa ani nezačhvela.

Až do okamihu, keď sa muchtárova hlava mykla nabok, otvorila sa ako stlačené hrozno a všetkými smermi vyleteli šlachy, krv a kosti.

Vtedy sa už kamera zakolísala.

Gentry si jednoducho nemohol pomôcť.

Pálil strelu za strelou do ozbrojených mužov v dave a popritom si celý čas nahlas nadával, že nemá dosť disciplíny, lebo vedel, že zahadzuje vlastný časový plán, celú svoju operáciu. Niežeby vlastné nadávky počul. Hoci mal štuple v ušiach, hukot Barrettu bol

ohlušujúci, keď jeden za druhým pálił obrovské projektily, a spätný náraz mu víril piesok do tváre aj na ruky.

Keď prestal strieľať, aby mohol vložiť do pušky druhý ťažký zásobník, zhodnotil situáciu. Z profesionálneho hľadiska to bol najhlúpejší krok, aký kedy spravil, lebo povstalcom doslova oznámil, že medzi sebou majú smrteľného nepriateľa.

No zároveň mal pocit, že urobil správnu vec. Oprel si pušku o plece, ktoré sa už chvelo od spätného nárazu, namieril na miesto pádu vrtuľníka a pokračoval v spravodlivej odplate. Cez veľký puškohľad videl, ako sa vo vzduchu krúčia časti tela, keď ďalšia veľká guľka našla trup maskovaného ozbrojenca.

Bola to jednoduchá pomsta, nič viac. Gentry vedel, že jeho konanie vo veľkom meradle nič nezmení, len eliminuje zopár hnusákov. Jeho telo ďalej páliło do vrahov, ktorí sa už rozpáchli, ale jeho myseľ sa už trápila tým, čo bude ďalej. Teraz už ani nebude skúšať dostať sa na pristávaciu plochu. Ďalší vrtuľník v tejto oblasti by bol príliš ľahkým terčom pre nahneváných členov al-Káidy, ktorí prežijú. Nie, rozhodol sa Gentry, skryje sa: nájde si nejakú stoku alebo vádí, zakryje sa hlinou a sutinou, bude celý deň ležať v horúčave a ignorovať hlad, štipanie hmyzu a nutkanie na močenie.

Bude to pekná otrava.

Ale aj tak, povedal si, keď do dymiacej pušky vrazil tretí a posledný zásobník, jeho zlé rozhodnutie prinieslo niečo dobré. Päť či šesť mŕtvych idiotov je predsa len päť či šesť mŕtvych idiotov.

DVA

Štyri minúty po poslednej dávke od ostreľovača jeden z al-Káidy, z tých, ktorí prežili, opatrne vysunul hlavu z dverí pneuservisu, do ktorého sa uchýlil. Po chvíli, keď mu každá sekunda dodávala viac istoty, že hlava zostane sedieť na krku, vyšiel tridsaťšesťročný Jemenčan na ulicu. Onedlho ho nasledovali ostatní a rozostavili sa okolo jatiek. Napočítal sedem mŕtvych. K tomuto výsledku dospel potom, čo určil počet dolných končatín, ktoré pokrútené ležali v krvavom blate, a vydell ho dvomi, pretože na mŕtvolách zostalo príliš málo identifikovateľných hláv a trupov.

Piati mŕtvi patrili k jeho bratom z al-Káidy – vrátane veliteľa bunky a jeho najvyššieho šéfa. Zvyšní dvaja boli miestni.

Chinook ďalej tlel po jeho ľavej strane. Vykročil k nemu, míňal mužov, ktorí sa so zreničkami rozšírenými od šoku schovávali za autami a nádobami na odpadky. Jeden miestny v tej hrôze stratil kontrolu nad zvieračmi, teraz sa pošpinený od výkalov zvíľal na dlažbe ako šialenec.

„Vstávaj, hlupák!“ okríkol ho maskovaný Jemenčan. Kopol muža do boku a pokračoval v ceste k vrtuľníku. Štyroch ďalších kolegov mal za jedným z pikapov, ktorými prišli, stáli tam s filmovým štábom al-Džazíry. Kameraman fajčil a ruka s cigaretou sa mu triasla ako v pokročilom štádiu Parkinsona. Kamera mu visela popri boku.

„Všetkých živých naložte do pikapov. Nájdeme ostreľovača.“ Zadíval sa na šire polia, suché pahorky a cesty mieriace na juh. Nad vyvýšeninou vzdialenou takmer kilometer a pol visel oblak prachu.

„Tam!“ ukázal Jemenčan.

„Tam... tam máme ísť?“ spýtal sa zvukár zo štábu al-Džazíry.

„Inšaláh.“ Ak Aláh dá.

Vtedy na mužov z al-Káidy zakričal miestny chlapec, nech sa prídu na niečo pozrieť. Chlapec sa skryl v čajovni necelých pätnásť metrov od pokrkvaneého kužeľa, ktorý tvoril nos havarovaného vrtuľníka. Jemenčan a dvaja z jeho mužov prekročili zakrvavený trup, ktorý držala pohromade len dotrhaná čierna blúza. Toto bol Jordánčan, ich vodca. Z miesta, kde padol, sa rozšírila stopa striekajúcej krvi až po vonkajšie múry a okná čajovne, prakticky ju celú premaľovala na purpurovo.

„Čo je, chlapče?“ zakričal v návale zlosti Jemenčan.

Chlapec odpovedal lapajúc dych, akoby mal málo kyslíka. No odpovedal. „Niečo som našiel.“

Jemenčan aj s dvoma svojimi mužmi vošli za chlapcom do malej čajovne, prekročili krv, nazreli za spadnutý stôl a za pult. Tam, na dlážke, opretý chrbtom o stenu, sedel mladý americký vojak. Mal otvorené oči a zrýchlene žmurkal. V náručí držal druhého neveriaceho psa. Tento bol černocho a vyzeral buď zamdletý, alebo mŕtvy. Nikde nebolo vidieť zbrane.

Jemenčan sa usmial a potľapkal chlapca po pleci. Potom sa zvrtol a zakričal na tých vonku. „Podťe sem s autom!“

O desať minút neskôr sa tri pikapy al-Káidy rozdelili na rúccesty. Deväť mužov v dvoch autách zamierilo na juh. Cez mobily zvolávali miestnych, aby im pomohli s pátraním po osamelom ostreľovačovi v teréne. Jemenčan a dvaja muži z al-Káidy viezli dvoch ranených amerických zajatcov do skrýše v neďalekej Hatre. Odtiaľ Jemenčan zavolá nadriadeným a dozvie sa, ako najlepšie využiť svoju čerstvo nadobudnutú korisť.

Jemenčan sedel za volantom, mladý Sýrčan na mieste spolujazdca a Egyptčan strážil vojaka v takmer katatonickom stave a jeho zomierajúceho spolubojovníka na korbe.

Dvadsaťročný Ricky Bayliss sa trochu spamätal zo šoku po páde vrtníka. Vedel to, pretože tupé pulzovanie v zlomenej holennej kosti sa zmenilo na žeravé bodnutia bolesti. Pozrel si na nohu a videl len roztrhané a obhorené taktické nohavice a baganču, ktorá obscénne visela doprava. Za touto bagančou ležal druhý vojak. Bayliss černocho nepoznal, ale podľa menovky sa volal Cleveland. Cleveland bol v bezvedomí. Bayliss by ho bol považoval za mŕtveho, no pod nepriestrelnou vestou sa mu trochu dvíhal hrudník. Ricky ho v momente, keď nad ním prevzal vládu inštinkt a adrenalín, vyslobodil z vraku a odplazil sa s ním do čajovne pri mieste pádu – kde ho o minútu objavili iracké deti s vytreštenými očami.

Spomenul si na kamarátov, ktorí zahynuli v Chinooku, a pocítil smútok tlmený nedôverou v realitu. Smútok sa rýchlo rozplynul, keď pozrel hore na muža, ktorý sedel nad ním na korbe. Rickyho mŕtvi kamaráti mali z pekla šťastie. To on mal smolu. On a Cleveland, ak sa týpek niekedy preberie, skončia s hlavami odseknutými v priamom televíznom prenose.

Terorista pozrel dolu na Baylissa a položil nohu v teniske na zlomenú holennú kosť mladého muža. Pritlačil pomaly, so šialeným úsmevom, v ktorom vyceril zuby, olámané tak, že vyzerali ako tesáky.

Ricky vykrikol.

Auto sa hnalo po ceste, vyšlo na vyvýšeninu tesne za Baadžom a potom naraz spomalilo pred zatarasou na kraji mesta, štandardným miestnym povstaleckým trikom. Medzi dvoma stĺpmi bola uviazaná hrubá reťaz a visela nízko nad zaprášenou dlažbou. Bolo vidieť dvoch povstalcov. Jeden sa lenivo vyvaľoval na plastovej stoličke a opieral si hlavu o múr ihriska miestneho gymnázia. Druhý stál na konci reťaze pri svojom odpočívajúcom kolegovi. Krížom cez chrbát mu visel kalašnikov obrátený hlavňou dole a v rukách držal miskú s humusom a chlebovou plackou. Aj na brade mal prilepené kúsky jedla. Chodníkom popri opačnej strane zatarasy hnali starý pastier kôz svoje úbohé stádočko.

Muž z al-Káidy preklial slabotu povstaleckého úsilia tu na severozápade Iraku. Dvaja leniví chlapi sú všetko, čo majú miestni na stráženie kontrolného stanovišťa? Pri tolkej debilite môžu sunniti rovno odovzdať kontrolu Kurdom a jazídom.

Jemenčan spomalil pikap, stiahol okienko a zakričal na stojaceho Iračana: „Otváraj, ty somár! Niekde smerom na juh je ostreľovač!“

Povstalec odložil obed. Cieľavedome zamieril k pikapu uprostred cesty. Priložil si ruku k uchu, akoby nepočul Jemenčanov krik.

„Otváraj tú bránu, lebo ťa...“

Jemenčan zvrátil hlavu smerom od povstalcu, ktorý sa blížil k jeho autu, smerom k tomu, ktorý sedel opretý o stenu. Hlava sediaceho muža klesla nabok a zostala tam visieť. O chvíľu sa telo zvalilo dopredu, spadlo zo stoličky a skončilo na zemi. Bolo jasné, že povstalec je mŕtvy. Väzy mal zlomené v jednom z nižších krčných stavcov.

Všimol si to aj strelec na korbe pikapu. Rýchlo sa postavil, vycítil hrozbu, ale situácia ho zmietla. Tak ako jeho čerstvo ustanovený veliteľ na mieste spolujazdca, aj on sa obzrel k miestnemu mužovi na ceste.

Bradatý povstalec sa stále blížil k autu, ale teraz pred seba zdvihol pravú ruku. Z rukáva povievajúceho rúcha sa vysunula čierna pištoľ.

Rýchlo za sebou padli dva výstrely, medzi nimi ani chvíľa váhania, a padol aj Egyptan na korbe pikapu.

Bayliss ležal na chrbte a pozeral do rozpáleného poludňajšieho slnka. Cítil, ako vozidlo spomalilo a zastalo, počul krik šoféra, počul neskutočne rýchlu paľbu a díval sa, ako maskovaný muž nad ním padá rovno dolu mŕtvy.

Potom okolo neho zapraskali ďalšie výstrely z pištole, počul trieštenie skla, krátke zvolanie v arabčine a nastalo úplné ticho.

Ricky sa mykal a vrieskal, zúfalo sa snažil zhodiť zo seba zakrvavenú mŕtvolu. Jeho zápas sa skončil, keď niekto vytiahol mŕtveho teroristu z korby a pustil ho na ulicu. Bradatý muž v sivej dišdaše uchopil Rickyho za nepriestrelnú vestu a vytiahol ho do sedu.

Žeravé slnko zahmlilo Baylissovi výhľad na tvár neznámeho.

„Vládzeš kráčať?“

Ricky si pomyslel, že šok mu spôsobil nejakú halucináciu. Muž prehovoril po anglicky s americkým prízvukom. Neznámy muž to zopakoval, ale krikom: „Hej! Chlapče! Vnímaš ma? Vládzeš kráčať?“

Bayliss halucinácii pomaly odpovedal: „Mám... zlomenú nohu a tento týpek je ťažko ranený.“

Neznámy prezrel Rickymu zranenú nohu a vyslovil diagnózu: „Fraktúra ihlice aj píšťaľy. Prežiješ.“ Potom položil ruku na krk muža v bezvedomí a vyslovil chmúrnú prognózu: „Ani náhodou.“

Rýchlo sa poobzeral, ale mladík z Mississippi mu ani tak nedovidel do tváre.

Neznámy povedal: „Nechaj ho tu. Urobíme preňho, čo budeme môcť, ale ty budeš musieť vyliezť hore na miesto spolujazdca. Týmto si zakry tvár.“

Bradatý muž strhol z krku mŕtveho teroristu keffiju a podal ju Baylissovi.

„Na tej nohe nemôžem cho...“

„Zatni zuby. Musíme ísť. Vezmem si veci. Pohyb!“ Neznámy sa obrátil a vbehol do zatienenej bočnej uličky. Bayliss hodil svoju kevlarovú prilbu do kabíny, hlavu si zakryl šatkou, zliezol z korby a oprel sa o zdravú nohu. Z pravej holene mu do mozgu vystrelila ochromujúca bolesť. Ulica sa už zapĺňala civilistami každého veku, ale držali sa v úctivej vzdialenosti, ako keby to boli len diváci, ktorí sledujú divadelnú hru s násilnými scénami.

Bayliss preskákaval k dverám spolujazdca, otvoril ich a na ulicu vypadol maskovaný Arab v čiernej dlhej košeli. Nad ľavým okom mal dieru po guľke. Druhý terorista ležal zvalený na volante. Z pier mu pri tichom chrčení odkvapkávala krvavá pena. Ricky akurát stihol zatvoriť svoje dvere, keď Američan otvoril dvere na strane šoféra, vytiahol muža von a pustil ho na asfalt. Znovu vytiahol pištoľ, ani nepozrel tým smerom a vypálil jeden výstrel do muža ležiaceho na ulici. Potom pozrel na pikap, hodil dnu hnedý vojenský vak, jeden samopal AK-47 a jednu pušku M4. Vyliezol za volant a auto sa trhane pohlo dopredu, prešlo cez spustenú reťaz, ktorá bola natiiahnutá krížom cez cestu.

Ricky sa ozval potichu, jeho mozog stále nestíhal za tempom udalostí. „Musíme sa vrátiť. Ostatní sú možno nažive.“

„Nie sú. Ty si jediný.“

„Ako vieš?“

„Viem.“

Ricky zaváhal, potom dodal: „Bol si tu s ostreľovacím tímom, ktorý rozprášil tých týpkov pri vrtuľníku?“

„Možno.“

Takmer minútu sa viezli bez slova. Bayliss pozeral cez predné sklo na hory, potom si pozrel na vlastné trasúce sa ruky. Onedlho však mladý vojak opäť obrátil pozornosť k šoférovi.

Neznámy náhle vyštekol: „Nedívaj sa mi na tvár.“

Bayliss poslúchol a znovu uprel pohľad na cestu pred nimi. Opýtal sa: „Si Američan?“

„Hej.“

„Špeciálne jednotky?“

„Nie.“

„Námorníctvo? SEAL?“

„Nie.“

„Prieskumník?“

„Nie.“

„Chápem. Si niečo ako CIA.“

„Nie.“

Bayliss sa znovu obrátil k bradáčovi, ale potom sa spamätal. „Tak čo si?“ spýtal sa.

„Len som šiel okolo.“

„Len si šiel okolo? Boha, to si robíš srandu?“

„Dost' otázok.“

Prešli celý kilometer, kým sa Ricky opýtal: „Aký je plán?“

„Žiadny.“

„Ty nemáš plán? Tak čo robíme? Kam ideme?“

„Mal som plán, ale ty si v ňom nebol, tak ani nezačínaj s vyrývaním, keď sa tu snažím improvizovať.“

Bayliss chvíľu mlčal. Potom povedal: „Rozumiem. Plány sa preceňujú.“

Po ďalšej minúte jazdy Bayliss ukradomky pozrel na tachometer a uvidel, že sa po otrasnej štrkovej ceste presúvajú rýchlosťou takmer päťdesiat kilometrov za hodinu.

Vojak sa opýtal: „Nemáš vo vaku náhodou morfin? Strašne ma bolí noha.“

„Sorry, chlapče. Potrebujem ťa pri zmysloch. Budeš musieť šoférovať.“

„Šoférovať?“

„Keď vojdeme do kopcov, zastaneme. Ja vystúpim a vy dvaja pôjdete ďalej sami.“

„A čo bude s tebou? Máme v Tal Afare predsunutú operačnú základňu. Tam sme s tým vrtuľníkom leteli, keď sme to schytali. Môžeme tam ísť aj teraz.“ Predsunutá operačná základňa je spartánska a izolovaná, ale dobre vybavená na odrážanie útokov a sakramentsky bezpečnejšia ako pikap na otvorenej ceste.

„Ty tam môžeš ísť. Ja nie.“

„Prečo?“

„To je dlhý príbeh. Nemáš klásť otázky, vojak, zabudol si?“

„Čo si taký nervózny? Za toto ti dajú prinajmenšom medailu.“

„Skôr niečo iné.“

O niekoľko minút vyšli na úpätie pohoria Sindžár. Neznámy zašiel s pikapom na kraj cesty a do zaprášenej skupinky datľových paliem. Vystúpil, vzal si so sebou pušku M4 a svoj vak, a potom pomohol vojakovi presadnúť za volant. Bayliss od bolesti stonal a úpel.

Potom neznámy skontroloval vojaka na korbe.

„Mŕtvy.“ Vyslovil to bez emócií. Náhlivo stiahol z Clevelanda nepriestrelnú vestu Interceptor a uniformu a nechal ho na korbe pikapu v hnedých boxerkách a tričku. Baylissovi sa také správanie k mŕtvemu vojakovi nepáčiło, ale mlčal. Tento muž... nech už to bol ktokoľvek... tu medzi banditmi prežíval vďaka vynaliezavosti, nie sentimentu.

Neznámy hodil výstroj na zem ku kmeňu palmy. Povedal: „Brzdu aj plyn budeš musieť stláčať ľavou nohou.“

„No teda. Rozkaz.“

„Základňu máš na sever, pätnásť klikov. Ten kalašnikov si nechaj stále na kolenách a zásobníky vedľa seba. Ak môžeš, tak sa drž pri zemi.“

„S týmto autom?“

„Myslím to tak, že na seba nemáš pútať pozornosť. Nechoď rýchlo, nebuď nápadný, keŕiju maj stále na tvári.“

„Rozumiem.“

„Ale ak sa ti nepodarí vyhnúť kontaktu, strieľaj na všetko, čo sa ti nebude páčiť, jasnačka? S tým sa zmier, chlapče. Ak máš prežiť nasledujúcu polhodinu, bude sa z teba musieť stať hovädo.“

„Rozkaz. A čo ty?“

„Ja už som hovädo.“

Vojak Ricky Bayliss sa mraštil v rytme pulzovania bolesti v nohe. Pozeral dopredu, nie na muža po svojej ľavej strane. „No, možno hej, ale... vďaka.“

„Poďakuješ mi, keď sa dostaneš domov a zabudneš na môj ksicht.“

„Rozumiem.“ Znovu zavrtil hlavou a zastonal. „Len si šiel okolo.“

Bayliss vyšiel autom z palmového hájika a vrátil sa na cestu. Naposledy pozrel do spätného zrkadla, či neuvidí neznámeho muža, ale opar z horúčavy a prachu rozvíreného pneumatikami pikapu mu zakryl výhľad.

TRI

Na ulici Bayswater Road v Londýne je zo päťposchodovej komerčnej budovy výhľad priamo na idylickú anomáliu v centre mesta, ktorou sú Hyde Park a Kensington Gardens. Rozľahlý priestor na najvyššom poschodí zaberajú kancelárie Cheltenham Security Service, súkromnej firmy, ktorá zabezpečuje osobnú ochranu, ochranu majetku a strategické spravodajské služby pre britské a ďalšie západoeurópske korporácie pôsobiace v zahraničí. CSS vymyslel, založil a aktívne riadil šesťdesiatosemročný Angličan sir Donald Fitzroy.

Fitzroy strávil stredajšie dopoludnie prácou, ale teraz sa od nej prinútil odpútať. Chvíľu na nič nemyslel a bubnoval tučnými prstami po ozdobnom stole. Nemal čas na človeka, ktorý zdvorilo čakal vonku pri jeho sekretárke – jedna súrna záležitosť si vyžadovala jeho absolútne sústredenie –, ale nemohol návštevu poslať preč. Fitzroyove pracovné povinnosti budú musieť počkať.

Mladý muž zavolať pred hodinou sekretárke sira Donalda a povedal jej, že sa musí porozprávať s pánom Fitzroyom v istej mimoriadne súrnej veci. Také telefonáty boli v sídle CSS bežné. Na tomto telefonáte však bolo niečo výnimočné, Fitzroy preto nemohol dôrazného mladého muža poprosiť, aby prišiel inokedy – návštevník bol zamestnanec LaurentGroup, mamutieho francúzskeho konglomerátu, ktorý poskytoval lodnú a suchozemskú dopravu, inžinierske služby a prístavné priestory pre petrochemický a plynárenský priemysel a ťažbu nerastných surovín v Európe, Ázii, Afrike a Južnej Amerike. Bol to Fitzroyov najväčší klient a už len z tohto dôvodu sa nemohol ospravedlniť a poslať čakajúceho človeka preč aj bez ohľadu na ďalšie súrne záležitosti.

Fitzroyova firma poskytovala bezpečnostné služby pre pobočky v Belgicku, Holandsku a Británii, a hoci bol rozsah kontraktu s Laurentom veľký v porovnaní s ostatnými klientmi, sir Donald vedel, že je to kvapka v mori, pokiaľ ide o celkový bezpečnostný rozpočet tejto mamutej korporácie. V bezpečnostných kruhoch bolo dobre známe, že LaurentGroup riadi svoje vlastné bezpečnostné oddelenia decentralizovane a najíma miestnych na väčšinu hrubej práce v asi osemdesiatich krajinách, kde má svoje projekty. Mohlo ísť o niečo také nevinné ako bezpečnostná previerka sekretárov v pobočke v Kuala Lumpur, ale aj o temné záležitosti ako napríklad zlamanie nôh vzdorovitému pracovníkovi v dokoch v Bombaji alebo rozohnanie problematického odborového protestu v Gdansku.

Samozrejme, vedenie v parížskom sídle Laurentu občas vyžadovalo, aby sa nejaký problém vyriešil trvalejšie, a Fitzroy vedel, že aj na to majú svojich ľudí.

Väčšina nadnárodných korporácií, ktoré pôsobili v oblastiach sveta, kde bolo viac gangstrov ako policajtov, viac hladných ľudí, ktorí chceli pracovať, než vzdelaných ľudí, ktorí by dokázali zorganizovať a uskutočniť reformu, mala aj svoju temnú stránku. Áno,

väčšina nadnárodných korporácií používala metódy, ktoré by sa nikdy nedostali do zoznamu tém zasadania správnej rady ani do ročnej finančnej správy, ale LaurentGroup bola známa mimoriadne autoritatívnym prístupom, keď šlo o aktíva a zdroje v treťom svete.

A vôbec to neškodilo cene akcií.

Donald Fitzroy zahnal starosti súvisiace s inou pracovnou záležitosťou, stlačil gombík interkomu a požiadal sekretárku, aby priviedla návštevu.

Na peknom mladom mužovi si Fitzroy najskôr všimol oblek. Bola to práca na zákazku v Londýne. Identifikujte krajčír a spoznáte človeka. Sir Donald videl, že tento oblek ušili v krajčírskom salóne Huntsman na Savile Row, a už z toho vedel veľa o svojom hostovi. Sir Donald si dával šiť obleky v krajčírskom salóne Norton & Sons, ktoré boli elegantné, ale trochu menej biznisové. Tak či tak však ocenil štýl tohto mladého muža. Rýchlym skúseným pohľadom odhadol návštevníka ako právnik, vzdelaného Američana, ktorý však v Británii rešpektuje miestne zvyklosti.

„Nenapovedajte mi, pán Lloyd. Budem hádať,“ zavola Fitzroy a s príjemným úsmevom zamieril k hostovi. „Študovali ste právo tu v Londýne. Kde? Odhadujem, že na King's College. Po univerzite ste ešte možno pokračovali v štúdiu doma v Štátoch. Tipoval by som Yale, ale najprv budem musieť počuť váš prízvuk.“

Mladý muž sa usmial a vystrel k nemu ruku s dokonalou manikúrou a pevným stiskom. „Áno, King's College, ale doma som absolvoval Princeton.“

Podali si ruky a Fitzroy ho zaviedol ku kreslám v prednej časti kancelárie. „Áno, už to počujem. Princeton.“

Keď sa Fitzroy usadil v kresle za stolíkom oproti svojmu hostovi, Lloyd povedal: „Pôsobivé, sir Donald. Predpokladám, že odhadovať ľudí ste sa naučili vo svojom predchádzajúcom zamestnaní.“

Fitzroy nadvihol husté biele obočie a nalial obom kávu zo strieborného servisu na stolíku. „Uverejnili o mne článok. Asi pred rokom či dvoma v *Economiste*. Možno ste sa dozvedeli o mojej kariére v službách kráľovnej.“

Lloyd prikývol a odpil si z kávy. „Uhádli ste. Tridsať rokov ste strávili v MI-5. Väčšinu z toho priamo v Ulsteri počas konfliktu. Potom ste sa začali venovať firemnej bezpečnosti. Som si istý, že ten lichotivý článok vám pomohol pri podnikaní.“

„Veľmi,“ odvetil Fitzroy s vytrénovaným úsmevom.

„A musím sa priznať, že som ešte nestretol skutočného rytiera.“

Teraz sa Fitzroy nahlas zasmial. „Z toho titulu sa moja bývalá manželka dodnes vysmieva v našom kruhu priateľov. Rada poukazuje na to, že za rytiera označujú len aristokrata alebo muža, ktorý má bezchybné správanie, a keďže u mňa očividne neplatí ani jedno, ani druhé, považuje ten titul v mojom prípade za úplne zavádzajúci.“ Fitzroy to vyslovil bez trpkosti, len ako dobromyseľnú sebairóniu.

Lloyd sa zdvorilo zasmial.

„Bežne som v kontakte s pánom Stanleyom z vašej londýnskej pobočky. Čomu sa venujete v LaurentGroup, pán Lloyd?“

Lloyd položil šálku na tanierik. „Prosím, prepáčte, že som tak narychlo požiadal o stretnutie, a, prosím, prepáčte, že rovnako rýchlo aj prejdem k veci.“

„Nech sa páči, mladý muž. Na rozdiel od mnohých Angličanov, najmä z mojej generácie, rešpektujem pohotovosť amerického podnikateľa. Nekonečné posedenia pri čaji a zákuskoč škodia britskej produktivite, o tom niet pochýb. Tak do toho skočme rovnými nohami, ako sa vraví u vás v Amerike.“ Fitzroy si odpil z kávy.

Mladý Američan sa nahol dopredu. „Moja náhlivosť má menej spoločné s tým, že som Američan, a viac so súrnymi potrebami mojej firmy.“

„Dúfam, že vám s nimi budem vedieť pomôcť.“

„Tým som si istý. Prišiel som sa porozprávať o udalosti, ktorá sa pred dvadsiatimi hodinami odohrala v Hasake.“

Fitzroy naklonil veľkú hlavu a usmial sa. „Tak to ste ma dostali, mladý muž. Musím sa priznať, že to meno mi nič nehovorí.“

„Je to vo východnej Sýrii, pán Fitzroy.“

Donaldovi Fitzroyovi zvädol nacvičený úsmev, ale nič nepovedal. Pomaly vrátil šálku na tanierik a ten položil pred seba na stolík.

Lloyd pokračoval: „Ešte raz sa ospravedlňujem, že sa tak ponáham, ale čas je v tejto záležitosti nielenže kľúčový, popravde, takmer ho nemáme.“

„Počúvam.“ Po Angličanovom prívetivom úsmeve ani nie spred desiatich sekúnd už nebolo ani stopy.

„Včera večer okolo ôsmej hodiny miestneho času nejaký nájomný vrah pripravil o život doktora Isaaca Abubakera. Bol, ako možno viete, nigérijským ministrom energetiky.“

Fitzroy prehovoril oveľa menej priateľským tónom než doteraz. „Zaujímavé. Neviete, čo nigérijský minister energetiky robil vo východnej Sýrii? Jediná energia, ktorá sa tam dá ťažiť, je horlivosť džihádistov, ktorí sa zhromažďujú a potom prenikajú do Iraku, aby roznecovali konflikt.“

Lloyd sa usmial. „Nebohý doktor bol moslim s radikálnymi názormi. Možno sa v tej oblasti vyskytol preto, aby ponúkol materiálnu podporu týmto snahám. Nie som tu preto, aby som obhajoval jeho konanie. Zaujíma ma len ten nájomný vrah. Ukázalo sa, že prežil a ušiel do Iraku.“

„Nemilé.“

„Nie pre toho nájomného vraha. Ten chlap bol dobrý. Lepší než dobrý. Bol najlepší. Bol to ten, ktorého nazývajú Sivý muž.“

Fitzroy si preložil nohu cez nohu a oprel sa v kresle. „Mýtus.“

„Nie mýtus. Človek. Človek s úžasnými schopnosťami, ale v konečnom dôsledku človek z mäsa a kostí.“

„Prečo ste prišli?“ Fitzroyov hlas v sebe nemal nič z otcovského šarmu, ktorý prenikal ich predchádzajúcim rozhovorom.

„Som tu, lebo ste jeho sprostredkovateľ.“

„Čo prosím?“

„Jeho sprostredkovateľ. Preverujete jeho kontrakty, poskytujete mu logistiku, pomáhate mu pri získavaní informácií, preberáte platby a posielate mu odmenu na jeho bankový účet.“

„Kde ste tento nezmysel počuli?“

„Sir Donald, keby som mal čas, preukázal by som vám všetku úctu, ktorú si zaslúžite, mohli by sme slovne šermovať, ja by som spravil výpad a vy by ste ho odrazili, a tancovali by sme po miestnosti, až kým by jeden z našich mečov nezasadil smrtiaci úder. Žiaľ, pane, som pod obrovským tlakom, ktorý ma núti preskočiť všetky zdvorilostné frázy.“ Znovu si odpil z kávy a mierne zmraštil tvár od horkosti nápoja. „Viem, že ten nájomný vrah bol Sivý muž, a viem, že ste jeho sprostredkovateľ. Môžete sa ma spýtať, odkiaľ to viem, ale na to vám odpoviem jedine lžou a náš vzťah počas nasledujúcich hodín závisí od našej schopnosti hovoriť úprimne.“

„Pokračujte.“

„Ako som povedal, Sivý muž prešiel do Iraku, ale zmeškal odvoz, lebo sa hlúpo zaplietol do prestrelky s početnou skupinou povstalcov. Zabil alebo zranil desať alebo viac mužov. Zachránil príslušníka Národnej gardy a získal telo ďalšieho. A teraz je na úteku.“

„Ako viete, že doktora Abubakera zabil Sivý muž?“

„Na tú misiu by nevyslali nikoho iného na svete, lebo nikto iný na svete by to nedokázal.“

„A predsa, ako hovoríte, sa dopustil hlúpej chyby.“

„To je ďalší dôkaz, že mám pravdu. Sivý muž kedysi pracoval pre americkú vládu. Vyskytol sa nejaký problém, išla po ňom CIA a odvtedy sa skrýva pred svojimi bývalými zamestnávateľmi. Sivý muž je však aj napriek narušenému vzťahu s Langley stále americký vlastenec. Nemohol ignorovať zostrelený vrtuľník a jedenásť mŕtvych Američanov a nemohol to ponechať bez pomsty.“

„Aký máte dôkaz?“

Lloyd si prihladil látku saka. „Už istý čas sme vedeli, že Sivý muž prijal kontrakt na zabitie Abubakera. Keď doktor zomrel cudzím zavinením, nemuseli sme špekulovať nad identitou vraha.“

„Prepáčte, pán Lloyd. Som už starý človek, budete mi to musieť vysvetliť. Čo robíte v mojej kancelárii?“

„Moja firma je ochotná strojnásobiť vám objem kontraktov, ak nám pomôžete neutralizovať Sivého muža. Nechcem zachádzať do zbytočných detailov, ale nigérijský prezident nás žiada, aby sme mu pomohli potrestať vraha jeho brata.“

„Prečo sa v tom angažuje LaurentGroup?“

„To by sme zachádzali do zbytočných detailov.“

„Bude to nevyhnuté, ak má tento rozhovor pokračovať.“

ŠTYRI

Lloyd zaváhal. Pomaly prikývol. „No dobre. Z dvoch dôvodov. Po prvé, moja firma má výkonný a ďalekosiahly bezpečnostný aparát a prezident sa nazdáva, že máme prostriedky, aby sme to preňho vybavili. Chápete, v minulosti sme pre Nigérijcov realizovali aj iné, menšie zákazky.“ Lloyd mávol rukou a dodal: „Dobrý užívateľský servis.“

Fitzroy zdvihol obočie tak, že sa mu nad koreňom nosa spojilo.

„A po druhé, Julius Abubaker je presvedčený, že má na nás istú páku. Čakáme totiž na podpis jednej veľkej zmluvy. Mal ju práve na stole, keď váš človek zabil jeho brata. Prezident ani nie o týždeň odchádza z úradu. Dovtedy nám dal čas, aby sme pomstili vraždu jeho brata.“

„Aká zmluva čaká na jeho schválenie?“

„Taká, o ktorú si nemôžeme dovoliť prísť. Vedeli ste, sir Donald, že Nigéria produkuje nielen veľké množstvo ropy, ale aj zemného

plynu? Zemným plynom sa tam mrhá, buble im z ropných vrtov a uniká do atmosféry v objeme tridsať miliárd ton ročne. Totálne plytvanie energiou a ziskom.“

„A LaurentGroup chce ten zemný plyn?“

„V žiadnom prípade. Ten zemný plyn patrí ľudu Nigérie. Iba my však máme technológie, aby sme mohli uzavrieť ich vrty, dostať skvapalnený plyn potrubím do prístavu v Lagose, prepraviť ho do rafinérií v našich tankeroch s obšívku a s kontrolovanou teplotou, a rafinovať ju pre Nigérijčanov. Výskumu a vývoju pre tento projekt sme venovali štyri roky a vyše tristo miliónov dolárov. Postavili sme lode, upravili sme lodenice, aby sme mohli postaviť ďalšie lode, dohodli sme pozemkové práva na potrubie.“

„To všetko bez zmluvy na export produktu? LaurentGroup tuším potrebuje nových právnikov,“ poznamenal Fitzroy.

Lloyd, právnik firmy LaurentGroup, sa naježil. „My sme zmluvu s Abubakerom mali. Jeho ľudia v nej však našli právnu medzeru. Opravili sme nešťastnú chybu a potrebovali sme už len jeho podpis, aby sa dohoda potvrdila a mohli sme sa pustiť do práce. A potom váš človek zabil jeho brata.“

„Stále nechápem tú súvislosť.“

„Tá súvislosť je v tom, že prezident Abubaker je, prepáčte za výraz, chuj.“

Fitzroy si v podráždenej reakcii mladého právnika niečo všimol.

„Tuším už rozumiem. Za právnu medzeru v zmluve mohla vaša kancelária. Vaše vedenie vás sem poslalo, aby ste napravili svoju chybu.“

Lloyd si zložil tenké okuliare a pomaly si pošúchal koreň nosa.

„Drobné nedopatrenie, ktoré by v civilizovanom svete nespôsobilo ani päťsekundový rozruch v súdnej sieni.“

„Lenže vy máte do činenia s najskorumpovanejšou krajinou na svete.“

„V skutočnosti treťou najskorumpovanejšou, ale inak máte pravdu,“ povedal Lloyd. Odpil si z kávy a vtisol na ústa úsmev. „Abubaker sa vyhráža, že projekt zadá našej konkurencii, firme, ktorá sa oň ani neuchádzala. Tejto konkurencii by pritom trvalo desaťročia, kým by dospela k našej súčasnej úrovni aktív infraštruktúry a stavebného know-how, a Nigéria by zatiaľ prišla o miliardy dolárov na ušlom zisku.“

„A LaurentGroup tiež.“

„Iste, nie sme ministerstvo sociálnych vecí nigérijskej vlády. Poháňa nás vlastný záujem. Len spomeniem obojstranný prospech pre úbohých Nigérijčanov, ktorí budú škodovať, ak Sivého muža nenájdem a nezabijem.“

„Ak úbohí Nigérijčania zostávajú úbohými Nigérijčanmi aj po tých miliardách v ropnom bohatstve, čo už teraz každoročne prúdia do Nigérie, nemám pocit, že pár plynovodov výrazne zlepšia ich údel.“

Lloyd pokrčil plecami. „Povedal by som, že sme sa vzdialili od témy.“

„A čo objednávateľ? Prečo prezident nejde po ňom? Sivý muž, ak máte správne informácie, je len vykonávateľ.“

Lloyd sa chladne usmial. „Ako dobre viete, objednávateľ pred niekoľkými mesiacmi zahynul pri havárii lietadla. Sivý muž si mohol a mal nechať peniaze, ktoré už dostal na účet, a na zadanie zabudnúť. Lenže váš človek misiu dotiahol do konca. Asi si myslel, že koná vznešene.“

„A čo ja? Ak si myslíte, že som sa podieľal na koordinovaní atentátu na Isaaca Abubakera, prečo neodstránite aj mňa?“

„Vieme, že objednávateľ komunikoval cez sprostredkovateľa. Sprostredkovateľ mal svojho sprostredkovateľa a ten zase svojho, ktorý komunikoval zase s vami. Prezident Abubaker nemá trpezlivosť

na takéto intrigy. Chce, aby sme mu priniesli hlavu človeka, ktorý zabil jeho brata. To je všetko.“

„Keď vravíte, že chce hlavu... Predpokladám, že hovoríte obrazne.“

„Kiežby, sir Donald. Nie, prezident poslal do mojej kancelárie človeka zo svojho osobného personálu, aby sa presvedčil, že splním svoju misiu. Povedal mi, že má za úlohu vložiť hlavu Sivého muža do chladiaceho boxu a dopraviť ju svojmu prezidentovi v diplomatickej prepravke. Odporní divosi.“ Zdalo sa, že poslednú vetu povedal Lloyd sám sebe.

„Neexistuje iný spôsob, ako podplatiť prezidenta Abubakera?“ spýtal sa Fitzroy. Vedel, ako často funguje uzatváranie zmlúv vo verejnom sektore v treťom svete.

Lloyd uprel pohľad na bod na stene. Jeho oči nabrali chladný výraz, pôsobili staršie. „Už sme ho podplácali, pán Fitzroy. Peniaze, prostitútky, drogy, domy, jachty. Je to nenásytný darebák. Kvôli tej zmluve sme mu zniesli modré z neba. Aj tak teraz rokuje s našou konkurenciou. Keď mu prinesieme hlavu vraha jeho brata, bude to jediné, čo preňho nemôže spraviť nikto iný, a preto je to jediné, čo na nás má.“

„Ak je Abubaker taký despota, prečo sa dobrovoľne vzdáva moci?“

Lloyd mávol rukou, ako keby to bolo jasné. „Už je obscénne bohatý. Znásilnil svoju krajinu. Teraz si chce užívať.“

„A preto ste sem prišli.“

„Presne tak, pán Fitzroy. Znovu sa ospravedlňujem, že som k vám tak vtrhol, ale som si istý, že práca, ktorú ponúkame firme Cheltenham Security, viac než vyváži stratu jedného nájomného vraha, hoci aj veľmi dobrého.“

„Pán Lloyd, zamestnávam ľudí, ktorí sú... veľmi jednoduchí,“ povedal Fitzroy. „Pozitívne reagujú na lojalitu, dôveru a česť. Často

je to veľmi pomýlené, ale aj tak ich to poháňa. Keby som obetoval život môjho človeka, môjho najlepšieho človeka, aby som získal lukratívne kontrakty, neposlúžilo by to mojim záujmom.“

„Práve naopak. Ten váš nájomný vrah je produkt ako každý iný. Takýto druh produktu má krátku životnosť. Šesť mesiacov, rok, určite nie viac ako tri. A potom bude mŕtvy alebo nepoužiteľný. Prestane vám generovať zisk. To, čo vám ponúkam ja, vám naplní pokladnicu na celú existenciu vašej firmy.“

„Ja neobetujem svojich ľudí kvôli biznisu.“

Lloyd prehovoril po krátkej pauze. „Chápem. Porozprávam sa s Parížom. Možno nájdeme spôsob, ako našu ponuku vylepšiť.“

„Vylepšenie nič nezmôže. Mne sa nepáči samotná ponuka.“

Lloyd sa naklonil bližšie. V hlase mal náznak vyhrážky. „Ak nemá význam ponuku vylepšovať, tak vám to zopakujem. Potrebujem odstrániť toho vášho nájomného vraha. Rád by som použil cukor, ale som pripravený použiť bič.“

„Radím vám, aby ste postupovali opatrne, mladý muž. Nepáči sa mi, akým smerom sa uberá tento rozhovor.“

Niekoľko sekúnd na seba uprene hľadeli.

Lloyd povedal: „Viem, že Sivého muža má dnes vyzdvihnúť váš tím. Chcem, aby ste svojim ľuďom prikázali, aby ho odstránili. Túto záležitosť môže vyriešiť jeden telefonát a finančná motivácia.“

Fitzroy prižmúril oči. „Dofrasa, kde ste to počuli?“

„Nemám povolenie prezradiť svoje zdroje informácií.“

„Len ma naťahujete. Nič neviete.“

Lloyd sa usmial. „Poskytnem vám ukážku toho, čo viem, a vy posúďte, či vás naťahujem. Myslím, že o vašom človeku viem viac než vy. Volá sa Courtland Gentry, dáva sa oslovovať Court. Má tridsaťšesť rokov. Američan. Jeho otec viedol výcvikovú školu SWAT neďaleko Tallahassee na Floride, kde Gentry vyrastal. Chlapec dennodenne

trénoval s príslušníkmi špeciálnych jednotiek. Keď mal šestnásť rokov, robil inštruktora pre SWAT tímy v technikách boja v zastavanej oblasti. Keď mal osemnásť rokov, zoznámil sa s nesprávnymi ľuďmi v Miami, chvíľu pracoval pre istý kolumbijský gang a zatkli ho v Key Weste za to, že vo Fort Lauderdale zastrelil troch kubánskych drogových dílerov.

Jeden vplyvný človek zo CIA, ktorý kedysi chodil na strelnicu jeho otca, dostal mladého z väzenia a poslal ho pracovať na tajné oddelenie v rámci operačného riaditeľstva. Pár rokov pracoval na tajných operáciách po celom svete, väčšinou išlo o infiltrácie, až do 11. septembra, keď ho zaradili do Divízie špeciálnych činností, a pôsobil tam v pracovnej skupine. Oficiálny názov znel Špeciálne oddelenie Golf Sierra a tí, ktorí vedeli, o čo ide, ho nazývali Spolok čističov.“

„To si určite vymýšľate.“

Lloyd ho ignoroval a pokračoval. „Bol to špecifický taktický tím, ktorý tvorili vysokoefektívni jedinci. Najlepší z najlepších. Nie však typy ako James Bond. Nie, títo ľudia kladli oveľa väčší dôraz na dýku ako na plášť. Niekoľko rokov boli najlepším likvidačným útvarom CIA. Zabíjali tých, ktorých sme nedokázali uniesť, zabíjali tých, pri ktorých sa nepočítalo s tým, že sa z nich dajú vytiahnuť užitočné informácie, a zabíjali tých, ktorých smrť zasiala najväčší strach do sŕdc a myslí teroristov.

A potom sa to pred štyrmi rokmi zvrhlo. Niektorí vravia, že to súviselo s politikou, iní sú presvedčení, že Gentry pokašlal nejakú operáciu a prestal byť užitočný. Ďalší tvrdia, že sa nechal skorumpovať. Tak či onak, z nejakého dôvodu ho prepustili. Potom prišiel príkaz na jeho okamžité odstránenie. Išli po ňom jeho bývalí kolegovia z Divízie špeciálnych činností. Gentry sa nedal – zabil niektorých kolegov z Golf Sierra, ktorí ho chceli odpraviť, a potom sa vyparil.

Strávil čas v Peru, Bangladéši, Rusku a ktovie kde ešte. O šesť mesiacov sa mu minuli peniaze. Prešiel do súkromného sektora, pracuje pre vás, robí to, čo vie najlepšie. Strely do hlavy a podrezané hrdlá. Ostreľovačské pušky a vyskakovačky.“

Ozvalo sa tiché klopanie na dvere. Do kancelárie nazrela Fitzroyova sekretárka. „Prepáčte, pane. Máte telefonát.“ Zavrela za sebou dvere.

Fitzroy vstal a Lloyd ho nasledoval. Mladý Američan povedal: „Môžem počkať vonku.“

„Netreba. Už sme skončili.“

„Spravíte veľkú chybu, ak ma pošlete preč. Potrebujem, aby Sivého muža odstránil tím, ktorý ho ide vyzdvihnúť. Ak máte pocit, že ponuka, ktorú som predložil, nestačí, vybavím pár telefonátov a uvidím, čo sa dá urobiť. No nemôžem urobiť jednu vec, pán Fitzroy – vrátiť sa k mojim zamestnávateľom bez toho, aby som túto záležitosť vyriešil.“

Fitzroy už mal toho dosť. „Vaša firma sa mylí. Nemôžete ma podplatiť ako nejakého pomýleného afrického diktátora.“

Mladý Američan nasadil odmeraný výraz. „V tom prípade sa ospravedlňujem.“ Podali si ruky, ale to priateľské gesto sa neodrazilo v ich chladných pohľadoch. Keď Lloyd kráčal k dverám, zamieril doľava k zarámovanému článku z *Economistu*, ktorý visel na stene. Titulok znel *Z bývalého šéfa špiónov sa stáva podnikateľ v oblasti firemnej bezpečnosti*. Lloyd ukázal na článok a obrátil sa k staršiemu Angličanovi.

„Skvelý článok. Veľa informácií.“

Potom sa zadíval na fotografiu na stene, na ktorej bol mladší Fitzroy s manželkou a synom v tínedžerskom veku. „Váš syn má teraz dve dcéry, však? Býva v Londýne, v dome na Sussex Gardens, ak si to správne pamätám z *Economistu*.“

„To v článku v *Economiste* nebolo.“

„Naozaj?“ Lloyd pokrčil plecami. „Asi som to vyčítal niekde inde. Dovidenia, sir Donald. Budeme v kontakte. O hodinu očakávajte balíček.“

Obrátil sa a zmizol za dverami.

Fitzroy chvíľu stál v prázdnej kancelárii.

Sir Donald nebol typ, čo sa ľahko vyľaká, ale teraz cítil nespochybniteľný chlad strachu.

PÄŤ

Do úsvitu zostávali dve hodiny a už teraz bolo na opustenom letisku neznesiteľne horúco. Mohutný Lockheed L-100 čakal na konci dráhy so zapnutými motormi a vypnutými svetlami, aby sa nedal zachytiť z diaľky, ale posádka sedela na miestach a jej prsty sa pomýkávali neďaleko klapky. Vrtule fúkali suchý prach a drsný piesok do vetrom bičovaných tvári a vyprahnutých hrdiel piatich mužov, ktorí stáli na asfalte pri spustenej rampe lietadla. Všetky oči sa upierali na juh, za malú bídu, ktorá tu zastupovala terminál, za plot z kovového pletiva a do nekonečnej západoirackej tmy.

Päť mužov malo medzi sebou len tridsaťcentimetrové rozostupy, ale žiadnu možnosť normálnej komunikácie. Ešte aj pri voľnobehu naplňali štvorčepeľové motory Allison vzduch neprestajným hukotom, ktorý otriasal zemou. Nebyť vysieláčiek Harris Falcon s krátkym dosahom a mikrofónov pri hrdlách, slov piatich mužov by sa stratili tak ako terén, ktorý bol mimo dosahu ich nočného videnia.

Markham prstami ľavej ruky prešiel po samopale Heckler & Koch, ktorý mu visel na hrudi, a pravou stlačil gombík rádiového prenosu na svojej taktickej veste. „Mešká.“

Perini zaťal zuby do ústia hadičky, čo mu visela cez plece, a srkol si trochu teplej vody z poloprázdneho zásobníka v ruksaku. Väčšinu z nej vyplul na asfalt letiska poprášený pieskom pred svojimi bagančami. Puška Mossberg mu visela z pravej ruky. „Ak je ten chuj taký frajer, ako hovoria, ako to, že sa nedokáže ani dostaviť včas na miesto vyzdvihnutia?“

„Frajer to je, o tom niet pochyb. Ak Sivý muž mešká, má na to dobrý dôvod,“ odpovedal Dulin s rukami na bokoch a s krátkym hrubým samopalom zaveseným horizontálne na hrudi. „Nerozptyľuj sa, je to len krátka operácia. Vyzdvihneme ho, prevedieme cez hranicu a potom zabudneme, že sme týpka vôbec videli.“

„Sivý muž,“ až zbožne prehovoril McVee. „To je ten, čo zabil Miloševiča. Podarilo sa mu dostať do väznice OSN a tam toho sviniara otrávil.“ Samopal MP5 mu visel na popruhu, hrubý tlmič mieril rovno do asfaltu. Oprel si lakeť o pažbu zavalitej zbrane.

Perini povedal: „Ale kdeže. Máš to popletené. On zabil toho, kto zabil Miloševiča. Miloševič sa chystal vyklopiť mená. Predstavitelov OSN, ktorí mu pomohli s genocídou v Bosne a Kosove. OSN poslala do basy zabijaka, aby starého Sloba otrávil, a Sivý muž potom odkráľoval zabijaka, ktorý splnil úlohu.“ Znovu si dal trochu teplej vody a znovu ju vyplul. „Sivý muž je kurevsky drsný chlapík. Kašle na všetko a nepozná strach.“

Markham zopakoval svoj predošlý verdikt. „Fajn, ale mešká, o to tu ide.“

Dulin pozrel na hodinky. „Fitzroy povedal, že možno budeme musieť počkať a možno budeme musieť bojovať. Sivého muža sa teraz pokúša dostať každý hadži v okruhu päťdesiatich kilákov.“

Barnes doteraz mlčal, ale zrazu sa ozval: „Ja som počul, že urobil aj tú akciu v Kyjeve.“ Chodil sem a tam, zašiel najďalej od rampy lietadla, prečesával tmú trojnásobne zväčšujúcim puškohľadom s nočným videním na svojej útočnej puške M4.

„Hlúposť,“ povedal Dulin a dvaja s ním okamžite súhlasili.

No McVee chytil stranu Barnesovi. „Aj ja som to počul. Vraj to spravil Sivý a celkom sám.“

Markham povedal: „Neexistuje. Kyjev nebola akcia jedného muža. Musel tam byť najmenej dvanásťčlenný elitný tím.“

Barnes v tme pokrútil hlavou. „Počul som, že to urobil jeden strelec. A že to bol Sivý muž.“

„Ja neverím na čary,“ odsekol Markham.

V tej chvíli sa v slúchadlách všetkých piatich mužov ozval praskot. Dulin zdvihol ruku, aby členov svojho tímu utišil, a stlačil gombík na hrudnom nosiči. „Zopakujte posledné vysielanie.“

Znovu to zapraskalo. A potom ešte raz, až sa napokon cez šum predrali slová oddelené prestávkami. „Tridsať sekúnd... pohyb... prenasledovanie!“ Hlas bol nerozpoznatelný, ale správa znela súrne.

„Je to on?“ spýtal sa Barnes.

Nikto netušil.

Opäť sa s praskotom prebralo všetkých päť vysieláčiek, tentoraz bol zvuk čistejší. Muži sa zadívali na otvorenú bránu v prednej časti malého letiska. „Blížim sa rýchlo! Nestrieľajte!“

Dulin odpovedal do vysielacky: „Máte prerušovaný signál. Zopakujte svoju polohu.“

Záplava šumu. „... severozápad.“

V tej chvíli začuli zo severu rachot a trúbenie. Všetci dovedy pozerali na juh. Teraz obrátili hlavy aj hlavne pušiek na sever za hlučkom a uvideli civilný pikap s jedným nesvietiacim reflektorom, ako

prerazil plot a skočil z piesku na asfalt. Píkap sa pohyboval neuveriteľnou rýchlosťou a mierił rovno k Lockheedu.

Znovu sa vo vysielacích ozval hlas: „Mám spoločnosť!“

V tej chvíli sa na širokej trase za šialene nadskakujúcim vozidlom objavili predné reflektory áut. Najskôr dva páry, potom štyri, potom viac.

Dulin v sekunde zhodnotil situáciu. Potom do revu motora zakríčal na kolegov: „Zdvihnúť rampu!“

Všetci piati boli na palube a L-100 už roľoval po dráhe, keď hore zadnou rampou vyšprintoval ozbrojený muž v špinavej uniforme a nepriestrelnej veste. McVee uchopil „balík“ za podávanú ruku v rukavici a vytiahol ho strmým stúpaním, Markham plesol dlaňou po hydraulíkej páke, ktorou sa zatvárala rampa. Dulin dal rozkaz pilotom cez interkom do kabíny a štyri turbovrtuľové motory zabrali k štartu.

S hermeticky uzatvorenou rampou sa uprostred minimalistickej kabíny balík spustil na kolená s chráničmi. Pušku M4 mal prevesenú cez erárny hrudný postroj, v ktorom chýbala väčšina munície, a hneď blúzu Nomex, na niekoľkých miestach roztrhnutú. Mužovu tvár maskovali okuliare, rozmazaná farba a pot. Stiahol si prilbu a hodil ju na dlážku kabíny, ktorá sa už nakláňala počas rotácie pri štarte. Z mokrej masy hustých hnedých vlasov stúpala para, z brady mu kvapkal pot ako z pokazeného vodovodného kohútika.

Dulin zdvihol Sivého muža z dlážky a posadil ho na lavicu pri stene kabíny. Pripol ho tam bezpečnostným pásom a sadol si k nemu.

„Ste ranený?“ spýtal sa.

Muž pokrútil hlavou.

„Pomôžem vám zložiť výstroj,“ zakríčal Dulin do revu motorov.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sivý muž.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.